

ת"פ 62340/07/17 - מדינת ישראל נגד פאדי מיגל כמיל (עציר),

בית המשפט המחוזי בחיפה

ת"פ 62340-07-17 מדינת ישראל נ' כמיל(עציר)
בפני כבוד השופט כמאל סעב

21.6.18

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

פאדי מיגל כמיל (עציר),

הנאשם

ב"כ המאשימה: עו"ד בני פסקל - פרקליטות מחוז חיפה (פלילי).
ב"כ הנאשם: עו"ד פארס בריק - סניגוריה ציבורית.
הכרעת דין

א. כללי

1. כנגד הנאשם הוגש כתב אישום מתוקן המייחס לו ביצוע עבירות, בששה אישומים, כמפורט להלן:

באישום הראשון:

עבירה של **נהיגה ללא רישיון תקף**, לפי סעיף 10 (א) לפקודת התעבורה [נוסח חדש], תשכ"א - 1961 (להלן: "**פקודת התעבורה**"), וכן עבירה של **נהיגה ללא פוליסת ביטוח תקפה**, לפי סעיף 2(א) + (ב) לפקודת ביטוח רכב מנועי [נוסח חדש], התש"ל - 1970 (להלן: "**פקודת הביטוח**").

באישום השני:

עבירה של **שוד**, לפי סעיף 402(א) לחוק העונשין, התשל"ז - 1977 (להלן: "**חוק העונשין**").

באישום השלישי:

עבירה של **שוד**, לפי סעיף 402(א) לחוק העונשין.

באישום הרביעי:

עבירה של **תקיפה לשם גניבה**, לפי סעיפים 381(א)(2) + 29 לחוק העונשין, וכן עבירה של **גניבה**,

לפי סעיפים 384 + 29 לחוק העונשין.

באישום החמישי:

עבירה של **תקיפה לשם גניבה** - לפי סעיפים 381(א)(2) + 29 לחוק העונשין, וכן עבירה של **גניבה**, לפי סעיפים 384 + 29 לחוק העונשין.

באישום השישי:

עבירה של **מעשה פזיזות ורשלנות**, לפי סעיפים 338(א)(1) + 29 לחוק העונשין.

ב. עובדות כתב האישום המתוקן:

2. כאמור, כתב האישום מכיל ששה אישומים.

3. **באישום הראשון**, נטען כי הנאשם מעולם לא הורשה לנהוג ולא החזיק ברישיון נהיגה בתוקף וכי ביום 13.7.17, נהג על אופנוע שבבעלותו, ללא רישיון נהיגה תקף וללא פוליסת ביטוח תקפה.

4. **באישום השני**, נטען כי ביום 13.7.17 (להלן: "**יום האירוע**"), בסמוך לשעה 15:30, נהג הנאשם באופנוע ברחוב קרן היסוד בחיפה (להלן: "**הרחוב**"), ובאותה עת, המתלוננת אנסטסיה דובוב ילידת 57 (להלן: "**המתלוננת**") ישבה לבדה על ספסל בתחנת אוטובוס בסמוך לבניין מס' 16 שברחוב, כשהיא אוחזת בידה מכשיר פלאפון מסוג "שיומי נוט 4" (להלן: "**הפלאפון**").

הנאשם הבחין במתלוננת, נסע עם האופנוע על המדרכה ונעצר מאחורי הספסל עליו ישבה המתלוננת ובעודו יושב על האופנוע, שלח הנאשם את ידיו לעבר הפלאפון, תפס במפתיע בשתי ידיו בחוזקה בפלאפון וניסה להוציאו מידי המתלוננת שהתנגדה ואחזה בפלאפון, אולם הנאשם משך אותו בכוח מידיה, ועזב את המקום בנהיגה על האופנוע כשברשותו הפלאפון ששווי כ- 950 ₪.

5. **באישום השלישי**, נטען כי בהמשך לאמור באישום השני, באותו יום בשעה 15:45, נהג הנאשם על האופנוע ברחוב הפלמ"ח בחיפה ובאותה עת, דריה אימנבקוב, ילידת 1997 (להלן: "**המתלוננת**"), הלכה לבדה על המדרכה בסמוך לבניין מס' 2 שברחוב, כשהיא אוחזת בידה מכשיר פלאפון מסוג "LG-K10" (להלן: "**הפלאפון**").

הנאשם נהג באופנוע, שעצר על המדרכה וכשהמתלוננת חלפה על פניו, הנאשם תפס במפתיע את ידה שאחזה בפלאפון. המתלוננת שחררה את ידה מתפיסתו, אז הנאשם דחף אותה בידי בחזה, היא איבדה את שיווי משקלה ונפלה לאחור. בשלב זה, הוציא הנאשם את הפלאפון מאחיזת המתלוננת שנפלה לאחור וראשה נחבט בחומת הבטון שבסף המדרכה. הנאשם עזב את המקום ונמלט באמצעות האופנוע, כשברשותו הפלאפון ששווי כ- 1,100 ₪.

כתוצאה ממעשיו של הנאשם סבלה המתלוננת מכאבים וסחרחורת ונזקקה לטיפול רפואי.

6. **באישום הרביעי**, נטען כי ביום 13.7.17, בסמוך לשעה 17:30, לאחר תיאום מראש בין הנאשם לבין חברו רמי (להלן: "**השניים**"), נהג הנאשם באופנוע ברחוב האשלג 3 בחיפה, מקום עבודתו של רמי.

רמי עלה על האופנוע והשניים עזבו את המקום בנסיעה והגיעו לביתו של רמי, שם שהו מספר דקות. לאחר זמן קצר, נסעו השניים לאיזור מרכז הכרמל. במהלך כל הנסיעות שתוארו לעיל הנאשם נהג באופנוע.

בסמוך לשעה 18:20, אדוה שי, ילידת 1972 (להלן: "המתלוננת"), הלכה לבדה על המדרכה בסמוך לבניין מס' 4 שברחוב שער הלבנון, כשהיא אוחזת בידה מכשיר פלאפון מסוג "שיומי נוט 4" (להלן: "הפלאפון"), עם כיסוי שבתוכו היו 350 ₪ במזומן, רישיון נהיגה, כרטיס אשראי וכרטיס קופת חולים - (להלן: "הכסף" ו-"הכרטיסים").

הנאשם ורמי הבחינו במתלוננת והחליטו ליטול ממנה את הפלאפון, השניים חלפו על פניה עם האופנוע כשהנאשם נוהג בו, הסתובבו על המדרכה והתקרבו אל המתלוננת בנסיעה. כשהגיעו סמוך למתלוננת, נטלו ממנה את הפלאפון ששווי כ- 900 ש"ח, הכסף והכרטיסים ועזבו את המקום.

7. **באישום החמישי**, נטען כי בהמשך לאמור באישום הרביעי, באותו יום, בסמוך לשעה 18:25, קטינה ילידת 2002 (להלן: "הקטינה"), עמדה על המדרכה בסמוך למלון פנורמה, שנמצא בשדרות הנשיא מס' 109 בחיפה, כשהיא אוחזת בידה מכשיר פלאפון מסוג "אייפון 6" (להלן: "הפלאפון"). הנאשם ורמי הבחינו בקטינה והחליטו ליטול ממנה את הפלאפון. השניים התקרבו אליה, כשהם רוכבים על האופנוע שנסע על המדרכה והנאשם נוהג בו ובהגיעם סמוך אליה, אחז רמי במפתיע בפלאפון שהיה בידה, משך אותו בחוזקה והוציאו מידה. הנאשם ורמי עזבו את המקום, כשברשותם הפלאפון ששווי כ- 2000 ₪.

8. **באישום השישי**, נטען כי בהמשך לאמור באישום החמישי, הנאשם ורמי נסעו בנסיעה מהירה בשדרות הנשיא לכיוון מרכז חורב, כשהנאשם נוהג באופנוע ונוסע בניגוד לכיוון התנועה, לאחר מכן השתלב בנתיב עם כיוון התנועה לשדרות מוריה.

השוטר בן אזולאי שמשרת ביחידת האופנוענים, שמע ברשת הקשר דיווח אודות האירוע נשוא האישום החמישי, הבחין בנאשם וברמי כשהם נוסעים על האופנוע בשדרות מוריה, והחל לנסוע אחריהם, כשהאורות והסרינה באופנוע המשטרתי דלוקים.

הנאשם ורמי עצרו בהתקרבותם לצומת "כיכר ספר" מאחר והרמזור הראה אור אדום, השוטר נעצר בצמוד אליהם וקרא להם לעצור, אולם הם לא שעו לקריאותיו והמשיכו בנסיעתם.

השניים נסעו במהירות שאינה תואמת את תנאי הדרך, תוך מעבר מהיר בין הנתיבים המלאים בכלי רכב הנוסעים על הכביש, תוך ביצוע עקיפות מסוכנות, חציית קו הפרדה, נסיעה על אי תנועה ואי מתן זכות קדימה להולכי רגל במעברי חציה. בהמשך, פנו השניים לשדרות מאפו, לכיוון בית החולים "כרמל", תוך שהם ממשיכים בנסיעה מהירה, חוצים את אי התנועה לנתיב הנגדי כדי לעקוף כלי רכב שנסעו בנתיב נסיעתם. השניים נסעו ברחוב רנ"ק, נכנסו לרחוב תל מאנה, בניגוד לתמרור "אין כניסה" שמוצב במקום, נסעו ברחוב כנגד כיוון התנועה, במהירות, באופן שיש בו כדי לסכן חיי אדם או לגרום לו חבלה.

השוטר ניסה לעקוף אותם, אולם השניים חסמו אותו, באופן שסיכן את בטיחותו ולא אפשרו לו זאת. בהמשך, חזרו השניים לשדרות מאפו, נסעו בנתיב כנגד כיוון התנועה מספר מטרים, חצו את אי התנועה והשתלבו בנתיב עם כיוון התנועה.

בשלב זה, התנגשו השניים בניידת משטרתית אשר עמדה על אי התנועה בשדרות מאפו וכתוצאה מההתנגשות נגרמו נזקים לניידת ולאופנוע והשניים נזקקו לטיפול רפואי.

ג. השתלשלות העניינים:

9. תחילה, הוגש כנגד הנאשם כתב אישום מקורי שכלל ששה אישומים, כאשר באישום הרביעי והחמישי העבירה שיוחסה לנאשם לצד עבירת הגניבה היתה עבירת תקיפה לשם גניבה בנסיבות מחמירות ובאישום השישי יוחסה לו עבירה של סיכון חיי אדם בנתיב תחבורה.
10. בתשובתו לכתב האישום המקורי ביום 25.9.17, הודה הנאשם באישום הראשון שעניינו נהיגה ללא רישיון תקף אך כפר באישומים 2 עד 5 וטען כי מי שביצע את העבירות אדם אחר שהועמד לדין בנפרד.
11. באשר לאישום השישי, הודה הנאשם כי באותה עת נהג בקטנוע יחד עם האחר, אך הכחיש שברח מהשוטרים וטען כי אופן נהיגתו לא מצביע על עבירה של סיכון חיי אדם.
12. לאור כפירת הנאשם ברוב האישומים נקבע התיק לשמיעת ראיות.
13. ביום 1.2.18, בטרם החלה שמיעת הראיות, הודיעו הצדדים כי הגיעו להסדר דיוני שבמסגרתו הוסכם כי יוגש כתב אישום מתוקן, הנאשם ישיב מחדש לכתב האישום המתוקן, הצדדים ינהלו הליך של הוכחות רק לגבי אישום אחד - שזה האישום השלישי שבכתב האישום המתוקן, באופן שהמאשימה תגיש לביהמ"ש תיק מוצגים הכולל כל הראיות מטעמה, הסנגור יוותר על חקירת העדים, יעיד מטעמו רק את הנאשם וכי הצדדים יסכמו טיעוניהם על סמך תיק המוצגים ועדות הנאשם.
14. בתשובתו לכתב האישום המתוקן, **הנאשם הודה באישומים הראשון, הרביעי, החמישי והשישי.** הנאשם הודה בעובדות האישום השני אם כי טען כי העבירה הנגזרת מהעובדות צריכה להיות עבירה של תקיפה לשם גניבה לפי סעיף 381(א)(2) לחוק העונשין.
15. הנאשם כפר באישום השלישי וטען כי לא ביצע את מעשה העבירה.
16. הואיל והנאשם הודה באישומים הראשון, הרביעי, החמישי והשישי וכן בעובדות האישום השני, נותר לדון רק בשתי שאלות:
- האחת; אם הנאשם ביצע את העבירה המיוחסת לו באישום השלישי - עבירת שוד לפי סעיף 402(א) לחוק העונשין.
- השניה; האם עובדות האישום השני בהן הודה הנאשם מקימות את יסודות העבירה של שוד לפי סעיף 402(א) לחוק העונשין או שמא את יסודות העבירה של תקיפה לשם גניבה לפי סעיף 381(א)(2) לחוק העונשין.

ד. עדות הנאשם:

17. הנאשם מודה בכל האישומים המיוחסים לו בכתב האישום המתוקן, אך מכחיש את המיוחס לו באישום

השלישי, ומוסר כי "לא הייתי ולא עשיתי את זה, אם הייתי עושה את זה הייתי מודה בזה כמו שהודיתי באישומים האחרים" - עמ' 12 לפרוטוקול, שורות 2-3.

18. עוד מסר הנאשם כי במשטרה "הראו לי סרטונים במחשב בהתחלה שלא זיהיתי את עצמי, לא מזהים אותי רוכב על קטנוע ולא מזהים את הקטנוע ואין שום דבר שאני מזהה את עצמי. אם הייתי מזהה את עצמי הייתי מודה בכל מה שרשום" - עמ' 12 לפרוטוקול, שורות 9-11.

19. הנאשם נשאל ע"י הסנגור מדוע בחקירתו במשטרה לא מסר את הגרסה הנ"ל ועל כך השיב כי "במשטרה הפעילו עליי יותר מדי לחץ, לא הקשיבו לי, ביקשתי טיפול רפואי בעקבות התאונה ולא נתנו לי, בגלל זה לא שיתפתי אתם פעולה וטענתי שאת מה שיש לי להגיד אגיד בפני השופט בבית המשפט" - עמ' 12 לפרוטוקול שורות 14-16.

20. בחקירה הנגדית עומת הנאשם עם מוצג ת/80 - איכון שיחות, ונאמר לו שהשוד ברח' הפלמ"ח (המיוחס לו באישום השלישי) היה בשעה 15:45 והנאשם מאוכן באנטנה שנמצאת במלון מרום שברח' הפלמ"ח בין השעות 15:36 עד שעה 15:39, על זה השיב הנאשם: "אין לי מה לדבר. אני רוצה לסיים את החקירה" - עמ' 17 לפרוטוקול, שורות 6-9.

21. הנאשם נתבקש ע"י ביהמ"ש והסנגור לענות על השאלה, אך הנאשם שתק והשיב כי "אין לי מה לענות" - עמ' 17 לפרוטוקול, שורה 22. בהמשך, הטיח ב"כ המאשימה בנאשם כי זו הייתה גישתו גם במשטרה כשבחר לא לשתף פעולה ולא לענות, אך הנאשם שמר על שתיקתו והפסיק לענות על השאלות שהופנו אליו.

ה. סיכומי הצדדים:

טיעוני המאשימה:

22. באשר לאישום השלישי טענה המאשימה כי בחומר הראיות שהוגש בהסכמה לביהמ"ש קיימות ראיות נסיבתיות שמוכיחות כי הנאשם ביצע את המעשה המיוחס לו באישום השלישי.

23. המאשימה הפנתה לתיק המוצגים שהוגש בהסכמה וזאת כלהלן:

(-) הנאשם הודה בכך שביצע מעשה דומה מאוד של נטילת מכשיר פלאפון מבחורה שהולכת ברחוב, זמן קצר ביותר (כ- 15 דקות) קודם לכן, כמפורט באישום השני.

(-) המרחק בין זירת האירוע המתואר באישום השני לבין זירת האירוע באישום השלישי הינו מרחק קצר ביותר.

(-) מכשיר הפלאפון של הנאשם מאוכן בין השעות 15:36 ו- 15:39 ברח' הפלמ"ח, אותו רחוב בו אירע האירוע נשוא האישום השלישי (ת/80).

(-) המתלוננת באישום השלישי מסרה תיאור של הנאשם, הדומה מאוד לתיאור שמסרה המתלוננת

באישום השני. המדובר באותו אופנוע ואותה קסדה בצבע שחור.

24. המאשימה ציינה כי מדובר בשני אירועים פליליים שבוצעו בהפרש זמן קטן של 15 דקות אחד מהשני כך שמדובר בקרבה גם בזמן וגם במקום וכן שהפלאפון של הנאשם אכן ברח' הפלמ"ח דקות לפני האירוע. הנאשם שתק בחקירתו במשטרה וגם בעדותו בבית משפט, כך ששתיקתו של הנאשם מהווה סיוע לשאר הראיות הקושרות אותו לאירוע.

25. לטענת המאשימה, הנאשם לא סיפק לבית המשפט כל גרסה עובדתית חלופית ואין ביכולתו לטעון לקיומה של אפשרות סבירה אחרת וכי טענה בעלמא, כאילו באורח פלא, תוך קיומו של צירוף מקרים נדיר ביותר, אדם אחר שאינו הנאשם, בעל מבנה גוף וצבע עור דומה, נהג על אופנוע בצבע זהה לזה של הנאשם, חבש קסדה בצב זהה לזו של הנאשם, פעל בשיטה דומה לזו שהנאשם פעל בה דקות ספורות קודם לכן, כשהנאשם מאוכן סמוך לזירת האירוע דקות בודדות קודם לכן, אינה יכולה לשמש כגרסה עובדתית חלופית ומתקבלת על הדעת.

26. אשר על כן, ביקשה המאשימה לקבוע כי כעולה מחומר הראיות הוכח מעל לכל ספק סביר כי הנאשם ביצע את העבירה המיוחסת לו באישום השלישי ולכן יש להרשיעו בדין.

27. באשר לאישום השני, טענה המאשימה כי יסודותיה העובדתיים של עבירת השוד התקיימו בעניינו. ציינה כי אין מחלוקת כי הנאשם נקט באלימות כלפי המתלוננת מתוך מטרה לאפשר את ביצוע הגניבה. תחילה, הנאשם תפס בחוזקה בפלאפון שהחזיקה המתלוננת בידה ובהמשך התגבר על התנגדותה ומשך בכוח את הפלאפון מידיה. לכן, לטענת המאשימה, האלימות בוצעה בו זמנית עם מעשה הגניבה ועל מנת להתגבר על התנגדות המתלוננת ולאפשר את מעשה הגניבה.

28. המאשימה הפנתה לפסיקה והדגישה כי נקבעה הלכה לפיה במצב בו העובדות אשר הוכחו, בין אם בהודאת הנאשם ובין אם בקביעת בית המשפט, מגבשות את העבירה המפורטת בכתב האישום, בית המשפט אינו רשאי להרשיע את הנאשם בעבירה אחרת, זולת העבירה המפורטת בכתב האישום, וזאת גם אם ניתן למצוא עבירה אחרת בספר החוקים שיסודותיה התגבשו עפ"י אותן העובדות.

29. לטענת המאשימה, קיים הבדל מהותי בין האישום השני לאישומים הרביעי והחמישי, המתבטא בכך שבאישומים 4 ו-5 מדובר באירועים של "חטיפת" מכשירי פלאפון, מבלי שהופעלה אלימות או כוח מעבר למעשה ה "חטיפה" עצמו, בעוד שבאישומים 2 ו-3 הופעלה אלימות וכוח מעבר למעשה החטיפה ולצורך התגברות על התנגדות המתלוננת וכדי לאפשר את מעשה הגניבה. עוד ציינה כי באישום השני הנאשם תפס את הפלאפון, המתלוננת התנגדה ואז הפעיל הנאשם כוח מדרגה שניה כדי להתגבר על התנגדותה.

טיעוני הסנגור:

30. לגבי האישום השני, ציין הסנגור כי הנאשם הודה בעובדות כתב האישום אך טוען כי עובדות אלו אינן מגלות עבירה של שוד אלא עבירה של תקיפה לשם גניבה.

31. הסנגור עשה השוואה בין האישום השני לבין האישומים הרביעי והחמישי בהן הודה הנאשם וציין כי

באישומים האחרונים בחרה המאשימה לייחס לנאשם ולאחר עבירה של תקיפה לשם גניבה ולא עבירת שוד ואילו באישום השני משום מה בחרה המאשימה לייחס לנאשם עבירת שוד, על אף שמדובר בנסיבות דומות, ועובדות זהות.

32. הסנגור הפנה לע"פ 5299/92 **הררי נ' מ"י**, פ"ד מט(3) 485 (להלן: "**הררי**") וציין כי בית המשפט העליון עשה הבחנה בין שתי העבירות שבעקבותיו יצאה הנחייה של פרקליטות מחוז חיפה שבה נקבעו קריטריונים על פיהם יחליט פרקליט באיזה עבירה לבחור, וטען כי האישום השני מתיישב עם שלושת התנאים המצטברים שעולים מהנחיית הפרקליטות והמצדיקים הגשת כתב אישום בעבירה של תקיפה לשם גניבה: טיב המעשה, האלימות או האיום הקלים בחומרתם, וזהות הקורבן וערך הנכס.

33. באשר לאישום השלישי, טען הסנגור כי הנאשם כופר בעובדות אישום זה. ציין כי אין מחלוקת כי מארג הראיות המבסס את האישום הזה הינו ראיות נסיבתיות. לטענת הסנגור נדרשת מהמאשימה רמת הוכחה גבוהה ביותר שתשלול כל אפשרות לתרחיש אחר. עוד טען הסנגור כי הראיות הנסיבתיות עליהן מתבססת המאשימה באישום השלישי הן בהחלט לא יכולות להעיד על אפשרות שהנאשם הוא זה שביצע את השוד ואינן שוללת תרחישים נוספים.

34. לטענת הסנגור, העובדה שמדובר בשני אירועים (האישומים השני והשלישי), שהתרחשו סמוך אחד לשני במקומות סמוכים על ידי אדם שנהג על קטנוע כשהוא חובש לראשו קסדה שחורה, הינה רק הנחה אפשרית שאינה מעידה על כך, כטענת המאשימה, שהנאשם הוא זה שביצע את השוד באישום השלישי.

35. הסנגור הפנה להודעות שתי המתלוננות באישום השני והשלישי וטען כי לא מצא נקודות התאמה בין שתי המתלוננות שיכולות להעיד כי מדובר באותו אדם שביצע שתי העבירות שבשני האישומים וכי נקודת ההתאמה היחידה הינה כי מדובר באדם שרכב על קטנוע שחור ושם קסדה שחורה.

36. לעניין איכון השיחות טען הסנגור כי אומנם תיק המוצגים של המאשימה הוגש בהסכמתו, אם כי ברור שהמוצגים כפופים לדיני הקבילות.

עוד טען כי פלט המחשב אינו ראיה קבילה משום שלא הוגש בהתאם לאמור בסעיף 36 לפקודת הראיות.

הסנגור הפנה לע"פ 10049/08 שבו נדונה לטענתו השאלה מתי תוכל המאשימה להסתמך על ממצאי מחקר תקשורת על ידי הוכחת איכון ובאיזה תנאים וכי המאשימה לא עמדה בתנאים אלה, לגישתו.

הסנגור שב וטען כי עצם הסכמתו להגשת תיק המוצגים, אין משמעותה הסכמה לתוכן הדברים.

לדעתו המאשימה לא עמדה בנטל הוכחת תוכן המסמך ולכן לא נתן לקבוע ממצאים על סמך המסמך הזה.

37. לעניין שתיקת הנאשם בעדותו בפני ביהמ"ש ציין הסנגור כי שתיקת נאשם ואף שקריו אינם מחליפים את ראיות התביעה וכי על התביעה להוכיח מעל לכל ספק סביר את אשמת הנאשם.

38. בסוף דבריו טען הסנגור כי דוקטרינת "מעשים דומים" לה טוענת המאשימה אינה רלוונטית לענייננו, כך שאין בשיטת הביצוע כעולה מהאישומים השני, הרביעי והחמישי, משהו ייחודי המלמד על כך שניתן

להרשיע את הנאשם באישום השלישי על פי אותה שיטה דומה.

39. אשר על כן ביקש הסנגור לזכות את הנאשם מהאישום השלישי ולו מחמת הספק ובאשר לאישום השני טען הסנגור כי עובדות האישום השני מצדיקות הרשעה בעבירה של תקיפה לשם גניבה ולא עבירת שוד כנטען בכתב האישום המתוקן.

דיון והכרעה:

ו.

40. הנאשם הודה בעובדות האישום הראשון, הרביעי, החמישי והשישי שבכתב האישום המתוקן, לכן אני מרשיע אותו, על סמך הודאתו, בעבירות המיוחסות לו באישומים כמפורט להלן:

באישום הראשון:

אני מרשיע את הנאשם על סמך הודאתו בעבירה של **נהיגה ללא רישיון תקף**, לפי סעיף 10 (א) לפקודת התעבורה, וכן בעבירה של **נהיגה ללא פוליסת ביטוח תקפה**, לפי סעיף 2(א) + (ב) לפקודת ביטוח רכב מנועי [נוסח חדש], התש"ל - 1970.

באישום הרביעי:

אני מרשיע את הנאשם, על סמך הודאתו, בעבירה של **תקיפה לשם גניבה**, לפי סעיפים 381(א)(2) + 29 לחוק העונשין, וכן בעבירה של **גניבה**, לפי סעיפים 384 + 29 לחוק העונשין.

באישום החמישי:

אני מרשיע את הנאשם, על סמך הודאתו, בעבירה של **תקיפה לשם גניבה** - לפי סעיפים 381(א)(2) + 29 לחוק העונשין, וכן בעבירה של **גניבה**, לפי סעיפים 384 + 29 לחוק העונשין.

באישום השישי:

אני מרשיע את הנאשם, על סמך הודאתו, בעבירה של **מעשה פזיזות ורשלנות**, לפי סעיפים 338(א)(1) + 29 לחוק העונשין.

ההכרעה ביחס לאישום השני:

41. כעת אעבור לדון באישום השני, שהנאשם הודה בעובדותיו, אם כי טען כי עובדות אלה מקימות עבירה של תקיפה לשם גניבה ולא עבירת שוד כמיוחס לו בכתב האישום המתוקן.

42. על כן יש לקבוע את סעיפי החיקוק בהם יורשע הנאשם, על פי הניתוח המשפטי, שיפורט להלן, ועל יסוד הודאתו של הנאשם באותן עובדות.

43. השאלה העומדת להכרעה בפניי הינה, מה הוא סעיף החיקוק המתאים יותר להגדרת מעשיו של הנאשם, האם העובדות המפורטות באישום השני, בהן הודה הנאשם, מקיימות את יסודות העבירה המנויה באישום השני, או שמא הן מקיימות עבירה של תקיפה לשם גניבה, לפי סעיף 381(א)(2) לחוק העונשין?

45. לצורך הדיון, נעמיד לנגד עינינו את לשונם של שני סעיפי החוק:

זו לשונו של סעיף 402(א) לחוק העונשין, שכותרתו היא "שוד":

"(א) הגונב דבר, ובשעת מעשה או בתכוף לפניו או לאחריו מבצע או מאיים לבצע מעשה אלימות באדם או בנכס כדי להשיג את הדבר הנגנב או לעכבו אצלו או כדי למנוע התנגדות לגניבת הדבר או להתגבר עליה, הרי זה שוד, ודינו של השודד - מאסר ארבע-עשרה שנים."

בהקשר זה יש להביא גם את נוסח הוראת עבירת התקיפה לשם גניבה והקבועה בסעיף 381(א)(2) לחוק העונשין, ושזו לשונה:

"(א) העושה אחת מאלה, דינו - מאסר שלוש שנים:

.....

(2) תוקף חברו כדי לגנוב דבר;

עבירת השוד:

46. ארבעה הם היסודות העובדתיים המרכיבים את עבירת השוד בהתאם לסעיף 402(א) לחוק העונשין. כך, פירש השופט אליקים רובינשטיין את יסודות סעיף 402(א) לחוק העונשין:

"סעיף 402(א) שעניינו עבירת השוד קובע כך: 'הגונב דבר, ובשעת מעשה או בתכוף לפניו או לאחריו מבצע או מאיים לבצע מעשה אלימות באדם או בנכס כדי להשיג את הדבר הנגנב או לעכבו אצלו או כדי למנוע התנגדות לגניבת הדבר או להתגבר עליה, הרי זה שוד, ודינו של השודד - מאסר ארבע עשרה שנים'. ארבעה יסודות מרכיבים איפוא את עבירת השוד:

הראשון - גניבה;

השני - נקיטת אלימות או איום בנקיטת אלימות;

השלישי - צריך שאלימות תינקט בשעת הגניבה או בתכוף לפניה או לאחריה;

הרביעי - צריך שתינקט אלימות במטרה להשיג את הדבר הנגנב, או כדי לעכבו בידי הגנב, או כדי למנוע התנגדות לגניבת הדבר, או כדי להתגבר עליה (י' קדמי על הדין בפלילים, חוק העונשין (חלק ב', תשס"ו) 748).

עינינו הרואות, כי אחד מיסודות עבירת השוד הוא איום בביצוע מעשה אלימות או ביצוע של

מעשה אלימות, ושני אלה - האיום באלימות והביצוע האלים - באים במקביל זה לזה, כתאומים; ואף יתר יסודות העבירה נשענים על יסוד האלימות. ניסוח העבירה בא לענות על מציאות החיים, שהרי לא אחת מעשי שוד, העלולים להגיע לאלימות 'מצליחים' בעצם האיום, כשהנשדד מעדיף שחיו ושלמות גופו יהיו לו לשלל תחת כספו הנגזל; האם יכול מי שעיניו בראשו לומר כי סיטואציה כזאת אינה שוד? יוצא, כאמור, כי משהורשע המערער בעבירת השוד, ממילא הוכרע למעשה כי נעברה עבירת אלימות. יתרה מכך, אלמלא האיום בשימוש באלימות או השימוש באלימות לא היתה כל משמעות למעשה, שהרי מה יניע את הנשדדים למסור כספם - בקשה אדיבה בגוף שלישי בלא איום 'תואיל נא גברתי לשתפני בכסף שבקופתה' או 'אודה מאוד אם תכבדני בתכולת הקופה והכספת?' - ראו ע"פ 6420/10 קלאודיו סלסנר נ' מדינת ישראל (ניתן ביום 2011).

באשר ליסוד העובדתי שבעבירה - "התוקף" נאמר כי:

"משמעותה של 'תקיפה' בהקשר הנדון כאן אינה כפופה, אפוא, להיותה תקיפה הדרושה להרשעה בשוד, דהיינו - תקיפה שיש עמה 'אלימות ממשית' המכוונת לאחת התכליות הקבועות בסעיף 402(א); ויכולה זו להיות תקיפה 'סתם'.. הדגש בעבירה הנוכחית הוא על 'תכלית' התקיפה - 'לשם שוד' - ולא על 'טיבה' של התקיפה; ... ויודגש: אין מניעה לכך שאותו מעשה תקיפה יענה על דרישתן של שתי ההוראות - הכללית והספציפית" (שם, עמ' 944).

47. בענייננו, כעולה מעובדות האישום השני בו הודה הנאשם:

"הנאשם שלח את ידיו לעבר הפלאפון, ותפס במפתיע בשתי ידיו בחוזקה בפלאפון וניסה להוציאו מידי המתלוננת. המתלוננת התנגדה ואחזה בפלאפון, אולם הנאשם משך בכוח את הפלאפון מידה, ועזב את המקום בנהיגה על האופנוע כשהפלאפון ברשותו".

48. לעניין טיבה של דרישת ה "אלימות" שבעבירת השוד ציין י. קדמי בספרו "הדין בפלילים - חוק העונשין, חלק שני תשס"ו - 2005 כי:

"כל גניבה... דורשת מידה מסוימת של שימוש בכוח ... ייחודה של עבירת השוד ... אינו טמון אפוא, בשימוש באלימות כשלעצמו, אלא בכך שבעבירת השוד נדרש כי האלימות תכוון להתגבר על התנגדותו של הקרבן (להבדילה מן הכוח הנדרש לנטילת החפץ הנשדד)..." ; אם - "בעת ביצוע הגניבה אין מגע בין גופו של הקרבן לבין הדבר הנגנב ... אם כוח הופעל כלפי הדבר הגנוב בלבד, העבירה תסווג כגניבה ... אם כוח הופעל גם כלפי גופו של הקורבן תסווג העבירה כשוד..."

49. בענייננו, כעולה מעובדות האישום השני בהן הודה הנאשם, תפס האחרון במפתיע בשתי ידיו בחוזקה בפלאפון של המתלוננת וניסה להוציאו מידה.

המתלוננת התנגדה ואחזה בפלאפון, אולם הנאשם משך בכוח את הפלאפון מידה, ועזב את המקום. בהקשר זה

ראו עניין הררי, שם נדון אירוע של חטיפת תיק מאשה שאחזה בו תחת בית השחי של יד שמאל.

החוטף נמלט מהמקום, ועוברים ושבים החלו לרדוף אחריו. אחד מרודפיו חסם את דרכו של החוטף והלה נפל ארצה.

לאחר מכן, הוא בעט באזרח וניסה לברוח, אך האזרח התגבר עליו והצמיד אותו לעמוד חשמל, עד להגעת המשטרה.

חלקו הגדול של פסק הדין בעניין הררי עסק בשאלה, אם ניתן להרשיע את הנאשם בעבירת שוד, ככל שהדבר נוגע לחטיפת נכס מגופו של אדם.

ברוב דעות נקבע, כי יש להרשיע הנאשם בעבירת שוד, ולא בעבירה קלה יותר.

בעניין הררי נאמר כי:

"... מבטאת הכללת חטיפת הנכס מגופו של אדם בעבירת השוד את המגמה להחמיר כלפי מעשי עבירה המסכנים אדם, אשר לגופו או לגבי נכס שבהחזקתו מופעלת אלימות לצורכי ביצוע גניבה בנוכחותו. היא באה לבטא את הרצון להגן מפני התפתחויות צפויות מהפעלת כוח כלפי האדם כי הפעלת הכוח כלפיו יש בה סיכונים נגזרים או נגררים העולים מניה וביה מעצם ביצועה ויוצרים הבחנה בינה לבין מעשהו של מי שמנסה לשלשל ידו בשקט ובסתר לכיסו של אחר" (שם, בעמ' 512).

עוד נאמר, כי:

"אף במשיכת נכס מהחזקתו של אדם, תוך הפעלת הכוח הדרוש לצורכי משיכת החפץ מן ההחזקה של אחר, מבקש המחוקק לראות כשוד... מי שחטף במשיכה כוחנית נכס המוחזק בידי אחר - בגלוי ותוך מודעות של הקרבן עובר למעשה או מיד לאחר ביצועו - מבצע שוד, גם אם קרבן העבירה אינו מספיק לגלות התנגדות פעילה למעשה העבירה" (שם, בעמ' 512-513).

בהמשך נאמר, כי:

"... המונח אלימות באדם או בנכס המובא בסעיף 402 כולל גם משיכה המבוצעת, מבחינת כיוון הפעלת הכוח היינו מבחינת מקבילי הכוחות הפיזיקלית, בכיוון נגדי להפעלת הכוח על-ידי

קורבן העבירה המחזיק בנכס. במילים אחרות, כדי למשוך את הארנק המוחזק מתחת לבית השחי אחורה או קדימה צריך להתגבר על הלחץ אל כיוון הגוף שאותו מפעיל המחזיק בארנק. כמוזכר לעיל, אין זאת כמובן החלופה העובדתית היחידה להפעלת אלימות. גם משיכתו של ארנק אשר ידיתו או רצועותיו תלויות על כתף הקורבן היא מעשה אלים, בין שמושכים מכיוון הכתף אל כיוון העבריין ובין שקורעים את הרצועה או חותכים אותה, כדוגמת תלישת שרשרת מצווארו של הקורבן". (שם, עמ' 513).

ראוי גם להביא את עמדתה של השופטת שטרסברג כהן בעניין הררי, שם אמרה כי:

"גניבה מעל גופו של אדם היא מעשה של עזות מצח, של התגרות ישירה בקורבן, של עימות ישיר עם גופו ושל יצירת סיכון ממשי לרווחתו הגופנית והנפשית. מעשה זה מכיל בדרך כלל גם אלמנטים של עבירת התקיפה. עצם הקרבה הפיזית בין העבריין לבין הקורבן שממנו נוטל העבריין את החפץ תוך שהוא מפעיל כלפיו או כלפי החפץ כוח מסוים על מנת לנתקם זה מזה, מעמיד את הקורבן בסכנה מוחשית וממשית של היפגעות פיזית או נפשית. כל אלו, בצירוף הפער הגדול במהות ובעונש המרבי בין עבירת הגניבה שהיא עוון לבין עבירת השוד שהיא פשע, ובצירוף מגוון הנסיבות שבהן יכול להילקח חפץ מעל גופו של אדם - החל בנסיבות הקלות ביותר וכלה בחמורות ביותר - מצדיקים יצירת עבירת ביניים בין עבירת הגניבה לבין עבירת השוד, והיא עבירת גניבה מעל גופו של אדם. כל עוד נפקד מקומה של עבירה כזו מספר החוקים, ראוי להתייחס לגניבה מעל גופו של אדם בחומרה יתרה משום הסיכון המיידי לשלמות גופו או נפשו של האדם הנשדד. ראוי לעשות כן בין שהקורבן מודע למעשה, מגיב מיד ומגיע לעימות עם העבריין, בין שהוא קופא על עמדו כמי שכפאו שד ואיננו מגיב כלל; בין שהוא חש בנטילת החפץ מעל גופו תוך כדי מעשה או לאחר מכן ומנסה להשיג את החפץ בחזרה, ובין שאיננו מנסה לעשות כן" (עניין הררי, בעמ' 526-527).

50. בעניין הררי נקבע, כי החוק זנח את הדרישה לאלימות ממשית וכי כל מה שדרוש לשם הוכחת מעשה אלימות הוא שיהא קיים שימוש בכוח פיזי, גם אם כוח זה מועט הוא וללא קשר למידתו ועוצמתו.

בעניין הררי, קבע בית המשפט עליון, כי מי שחטף במשיכה נכס המוחזק בידי אחר, תוך מודעות של הקורבן עובר למעשה או מיד לאחר ביצועו, הרי הוא מבצע שוד גם אם קורבן העבירה אינו מספיק לגלות התנגדות פעילה למעשה העבירה.

51. לאחרונה, התייחס בית המשפט העליון לאבחנה בין עבירת השוד לעומת עבירת הגניבה בקבעו כי:

"כידוע, ייחודה של עבירת השוד, לעומת עבירת הגניבה, מצוי ביסוד השימוש באלימות ובכוח שמפעיל השודד לצורך החלשת התנגדותו של הקורבן ... תכליתה של עבירת השוד היא, בנוסף למתן הגנה על הקניין ברכוש, להבטיח את ביטחונם של המחזיקים ברכוש (ראו: ע"פ 2013/92 מדינת ישראל נ' חוזה, פ"ד מח(2) 831, 818 (1994)). ברבות השנים הציבה ההלכה הנוהגת רף נמוך עד מאוד למעשה האלימות כלפי גופו של אדם הדרוש לצורך גיבוש עבירת השוד.

עמוד 12

ככלל כל שימוש בכוח, גם אם בעוצמה נמוכה, מספק כדי למלא את דרישתו של סעיף 402(א) לחוק העונשין ל"ביצוע מעשה אלימות" - ע"פ 1964/16 פאדי בושנאק נגד מדינת ישראל (ניתן ביום 25.5.17):

ראו גם ע"פ 2774/12 אבשלומוב נ' מדינת ישראל (ניתן ביום 19.3.13).

52. בע"פ 5942/13 אבו דלו נ' מדינת ישראל (ניתן ביום 10.2.14) (להלן: "עניין אבו דלו") נדון מקרה שבו המערער ניגש לשתי קטינות, וביקש לברר את השעה.

בעוד שאחת מהקטינות בוחנת את השעה במכשיר הפלאפון שברשותה, משך המערער את הפלאפון בכוח מידה ונמלט עמו.

בית המשפט המחוזי הרשיע את המערער בעבירת שוד לפי סעיף 402(א) לחוק העונשין.

בית המשפט העליון דחה את הערעור על ההרשעה תוך קביעה כי:

"נטילת חפץ מעל גופו של אדם היא ללא צל צילו של ספק נסיבה מחמירה ביחס לעבירת הגניבה ה"רגילה". אימוצו של מבחן ההתנגדות כמבחן בלעדי, כמשאלתו של המערער, עלול להוציא מגדר תחולתה של עבירת השוד מקרים, שלפי מדיניות משפטית ראויה יש לסווגם כעבירות שוד, ולהחמיר בהם ביחס לעבירת הגניבה. האם ניתן לקבל כי כל אימת שקרבן העבירה - אם בשל הלא שאלוהו, אם בשל שכוחו הפיסי לא איפשר לו - לא התנגד לנטילת החפץ, אין עסקינן בעבירת שוד? האם נטילת חפץ מעל גופו של אדם בפניו כנגד רצונו, גם אם לא לוותה בהתנגדות אקטיבית, שקולה למשל לנטילת חפץ מתיקו של אדם מבלי שירגיש בכך? ברי, כי התשובה לשאלות הללו זו היא לאו רבתי. תשובה הפוכה, חיובית, לשאלות אלה מאיינת, הלכה למעשה, את החומרה שבנטילת חפץ מעל גופו של אדם בפניו כנגד רצונו ביחס לעבירת הגניבה. יש לזכור עוד, כי נטילת חפץ מעל גופו של אדם כנגד רצונו מעלה, ברוב רובם של המקרים, חשש לפגיעה גופנית, נפשית או שתיהן גם יחד בקרבן העבירה. אכן, לעתים קרובות עלולה נטילת חפץ מעל גופו של אדם ליצור טראומה אצל הקרבן, אף אם נטילת החפץ לא לוותה בהפעלת כוח רב מצידו של המבצע או בהתנגדותו של הקרבן, בשל פחד או בשל שיתוק הנובע מפחד, או בנסיבות של פערי כוחות גדולים כגון בשוד קשישים או קטינים; כך בכלל, ובודאי כשעסקינן בקטינים כבענייננו, העלולים להיות "טרף קל". האם ראוי - כעניין שבמדיניות שיפוטית - שסיווגה של העבירה, כגניבה או כשוד, יהא לפי ההשלכה האקראית של מעשה החטיפה על הקרבן? דומה, כי אף התשובה לשאלה זו אינה בחיוב".

53. מהפסיקה הנ"ל צא ולמד על המקרה שלפנינו, בו נטילת הפלאפון מידי המתלוננת היתה כרוכה בהפעלת כוח מסוים, לצורך משיכת הפלאפון שהוחזק בידי המתלוננת.

הנאשם "משך בכוח" את הפלאפון מידה של המתלוננת כדי להתגבר על התנגדותה. די בכוח זה, בייחוד כשאותה משיכה נעשתה בגלוי ותוך מודעות המתלוננת למעשה, על מנת להכניס האירוע לגדר עבירת השוד.

54. יש לציין כי בהעדר חקיקת "עבירת ביניים" - עבירה של גניבה מעל גופו של אדם, אין להוציא אותם מקרים, מגדר תחולתה של עבירת השוד, ושקלול נסיבות מקלות יעשה במסגרת גזר הדין.

55. הסנגור עשה השוואה בין האישום השני לבין האישומים הרביעי והחמישי בהם הודה הנאשם וציין כי באישומים הרביעי והחמישי בחרה המאשימה לייחס לנאשם ולאחר עבירה של תקיפה לשם גניבה ולא עבירת שוד ואילו באישום השני משום מה בחרה המאשימה לייחס לנאשם עבירת שוד, על אף שמדובר בנסיבות דומות, ועובדות זהות.

לעניין זה ראוי להדגיש כי באישומים הרביעי והחמישי נטען כי האחר - רמי שנסע על האופנוע עם הנאשם **"אחז במפתיע בפלאפון שהיה בידיה, משך אותו בחוזקה והוציאו מידה של המתלוננת" ויוחסה לנאשם עבירת תקיפה לשם גניבה שבוצעה בצוותא"**

ואילו באישום השני, להבדיל מהאישומים הרביעי והחמישי, הנאשם לאחר שתפס במפתיע בשתי ידיו בחוזקה בפלאפון וניסה להוציאו מידי המתלוננת; האחרונה התנגדה ואחזה בפלאפון, אולם הנאשם משך בכוח את הפלאפון מידה.

זאת ועוד, טען הסנגור כי האישום השני מתיישב עם שלושת התנאים המצטברים שעולים מהנחיית המשנה לפרקליט המדינה שהגיש הסנגור (המצורפת להודעה שהוגשה בתיק אחר בבית משפט המחוזי בחיפה בפני כב' השופט י.ליפשיץ), ואשר מצדיקים הגשת כתב אישום בעבירה של תקיפה לשם גניבה, לטעמו.

באשר לטענה זו, אפנה לת"פ 5043-06-17 מ"י נגד **עבדולייב** (הכרעת הדין ניתנה ביום 5.3.18), שם ציינתי כי:

"ככלל, הסמכות לבחור את סעיפי האישום נתונה לתביעה הכללית המחויבת להפעיל לצורך כך שיקול דעת ענייני, שוויוני וסביר, ולכן מקום בו הודה הנאשם בעובדות כתב האישום שיש בהן כדי לגבש את יסודות העבירה המפורטת בכתב האישום, אין בית המשפט רשאי להרשיע את הנאשם בעבירה אחרת קלה יות -"

ראו לעניין זה גם ע"פ 595/82 **הרשקו נ' מ"י** פד לז(1), 390, שם נכתב:

"... לפי האמור בע"פ 117/50 [1], בעמ' 1426 על-ידי כבוד השופט זוסמן:

'... אם אמנם קיימים שני חוקים פליליים המגדירים אותה עבירה, ומתברר שהמחוקק נתכוון לקיימם זה בצד זה, אין מנוס מהמסקנה, כי בידי התביעה הכללית הרשות לבחור בחוק שלפיו תביא את הנאשם לדין"

ראו גם בג"ץ 7195/08 **אשרף אבו רחמה נגד תא"ל אביחי מנדלבליט הפרקליט הצבאי**, סג(2) 325, שם נאמרו הדברים הבאים והיפים גם לענייננו:

"שיקול דעת ראש התביעה ביחס להליך הפלילי הוא אכן רחב מאוד, על כל שלביו, ובכלל זה גם כאשר לבחירת סעיף האשמה ההולם את עובדות העבירה ונסיבותיה, אולם הוא אינו מוחלט. בתחום ההעמדה לדין, על השלכותיה השונות, יתכן שוני במרחב ההתערבות השיפוטית

בהיבטים שונים הקשורים בהליך זה. כך למשל, מרחב ההתערבות בפן הראייתי הקשור בהעמדה לדין הוא צר במיוחד. פן זה נתון לידיעתה המיוחדת של התביעה, שאיננה הופכת נחלתו של בית המשפט, וממילא היקף התערבותו בהיבט זה הוא מינימלי ביותר. לא כך הוא בפן הערכי הקשור בהעמדה לדין, הנוגע בהיבט האינטרס הציבורי הכרוך בכך, עליו נמנית גם הבחירה בסעיף האשמה לצורך ההגדרה הנורמטיבית של פרשת העובדות המתוארת בכתב האישום. בחירה זו מערבת שיקולים שבאינטרס ציבורי."

56. סיכום הדברים הוא כי סדרת המעשים שבוצעו על ידי הנאשם, כעולה מעובדות האישום השני, בהן הודה הנאשם, מקיימת את דרישות סעיף 402(א) לחוק העונשין.

57. בכך הוכחה המאשימה, כי הנאשם גנב דבר, היינו את הפלאפון של המתלוננת, בידיעת האחרונה ["בפניה כנגד רצונה" - עניין אבו דלו הנ"ל], כאשר בזמן ביצוע המעשה ובתוכף לו, ביצע הנאשם "מעשה אלימות באדם ... כדי להשיג את הדבר הנגנב..." ובכך הוכחו כדבעי כל יסודות עבירת השוד, לפי סעיף 402(א) לחוק העונשין.

58. באשר ליסוד הנפשי הדרוש לעבירת השוד נקבע, כי עבירת השוד הינה עבירה התנהגותית ובתור שכזו, משמעותה של דרישת הכוונה הקבועה בהגדרתה "כדי" היא:

עשיית מעשה השוד במטרה או מתוך שאיפה להשיג אחת משלוש התכליות המפורטות בהגדרה.

עוד נקבע, כי די בנקיטת אלימות או איום לנקוט באלימות להשגת אחת משלוש התכליות המרכיבות את היסוד הנפשי על מנת להניא את הקרבן מהפרעה לביצוע משימת הגניבה (ראה: קדמי, שם, עמ' 765, 768).

59. במקרה שלנו, ברור ונעלה מכל ספק, כי הנאשם עשה את אשר עשה במטרה להשיג את הדבר הנגנב, קרי, הפלאפון של המתלוננת, ובכך מתמלאת דרישת היסוד הנפשי לעבירה.

על כן, אני מרשיעו בעבירה שיוחסה לו בכתב האישום המתוקן; קרי, מורשע בזה הנאשם בעבירת שוד לפי סעיף 402(א) לחוק העונשין.

דין באישום השלישי:

60. בשאלת מעורבותו של הנאשם באישום השלישי אין בפנינו עדות ישירה. המאשימה מתבססת על ראיות נסיבתיות כלהלן:

(-) הנאשם הודה בכך שביצע מעשה דומה מאוד של נטילת מכשיר פלאפון מבחורה שהולכת ברחוב, זמן קצר ביותר (כ- 15 דקות) קודם לכן, כמפורט באישום השני.

(-) המרחק בין זירת האירוע המתואר באישום השני לבין זירת האירוע באישום השלישי הינו מרחק קצר ביותר.

(-) נדבך מרכזי בראיות המאשימה נגד הנאשם מתייחס למחקרי תקשורת בנוגע לטלפון הנייד שנתפס עליו. ראיות שהוגשו בהסכמה וסומנו **ת/80**.

מכשיר הפלאפון של הנאשם מאוכן בין השעות 15:36 ו- 15:39 ברח' הפלמ"ח, אותו רחוב בו אירע האירוע נשוא האישום השלישי - (ת/80).

(-) המתלוננת באישום השלישי מסרה תיאור של הנאשם, תיאור הדומה מאוד לתיאור שמסרה המתלוננת באישום השני. המדובר באותו אופנוע ואותה קסדה בצבע שחור.

המתלוננת באישום השני, מסרה בהודעתה הראשונה במשטרה מיום 13.7.17 - ת/3 את הדברים הבאים:

"ישבתי לבד בספסל עם הטלפון... ואז הגיע אופנוע בצבע שחור והבנאדם לבש בגדים שחורים נראה צעיר בן 16 או 17 בערך בצבע של הפנים בצבע שחום ואז הוא בא מאחור הספסל כשהוא יושב על האופנוע ... ואז הוא חטף את הפלאפון עם שני ידיים ונסע..." (שורות 2-8).

בהודעתה השניה במשטרה - ת/5 היא מסרה כי:

"הגיע אופנוע שחור ועליו רוכב קצת שמנמן צעיר לבוש בשחור וגם קסדה בצבע שחור... והבחור פתאום תוך כדי שהוא היה על האופנוע משך עם 2 הידיים שלו את הפלאפון שלי ואני התנגדתי לכך אבל הוא משך חזק ולקח לי את הפלאפון" (עמ' 1, שורות 7-9).

עוד מסרה כי הבחור "שמנמן קצת ופנים כהות" (שורה 1).

מצד שני, המתלוננת באישום השלישי מסרה בהודעתה הראשונה במשטרה מיום 13.7.17 - ת/17, את הדברים הבאים:

"... היום בשעה 15:45 לערך יצאתי מהבית שלי בשכונת רוממה והלכתי ברחוב הפלמ"ח ... ועל המדרכה אופנוע שחור גדול עם נהג שחבש קסדה לראשו עמדו ללא תנועה, אני חלפתי על פניו כשהוא מלפניי ולפתע הוא ניסה לחטוף לי את הנייד משלא הצליח תפס לי בחוזקה את היד ימין שלי וחטף את הנייד ואף דחף אותי לאחור אני נפלתי על הגב במזל לא פתחתי את הראש..." (שורות 2-5).

בהודעתה השניה מיום 17.7.17 - ת/19, מסרה המתלוננת כי הקסדה היתה בצבע שחור, לבחור היה מבטא של ערבי.

בהודעתה השלישית מיום 20.7.17 - ת/22, מסרה המתלוננת כי הבחור **"היה נראה צעיר יחסית", שחום יחסית"**

61. אם נסכם את הראיות הנסיבתיות כעולה מתיק המוצגים שהגישה המאשימה בהסכמת הסנגור ניתן לראות כי:

(-) האירועים נשוא האישומים השני והשלישי, התרחשו באותו יום. האירוע של האישום השני שבעובדותיו הודה הנאשם, התרחש בשעה 15:30.

(-) ביום האירוע בשעה 15:36 וכן בשעה 15:39 אוכן הנאשם ברחוב פלמ"ח (ראו ת/80 - מחקרי

תקשורת).

(-) האירוע נשוא האישום השלישי התרחש ביום האירוע בשעה 15:45 בערך, זאת כעולה מהודעת המתלוננת - ת/17, שהוגשה בהסכמה.

(-) עיון בהודעות שמסרו המתלוננות במשטרה הן באישום השני והן באישום השלישי, מעלה כי שתי המתלוננות מסרו תיאור דומה בדבריהן בכל הקשור לאופנוע ולאדם שנהג בו וביצע את המעשה: אופנוע בצבע שחור, האדם שישב על האופנוע היה צעיר, שחום, עם קסדה שחורה על הראש.

(-) המדובר בשני אירועים שהתרחשו בהפרש זמן קצר של 15 דקות אחד מהשני, כאשר האירוע הראשון שבאישום השני שבו הודה הנאשם התרחש בשעה 15:30 ואילו האירוע השני שבאישום השלישי התרחש בשעה 15:45.

המדובר בקרבה גם בזמן וגם במקום בין שני האירועים. מה גם, שהפלאפון של הנאשם אכן ברח' הפלמ"ח דקות לפני האירוע שבאישום השלישי.

62. השאלה היא האם יש באותן ראיות נסיבתיות כדי לספק את דרישת ההוכחה לצורך הרשעת הנאשם באישום השלישי.

63. ראיות נסיבתיות, בשונה מראיות ישירות, אינן מוכיחות במישרין את העובדות הטעונות הוכחה, אלא הן מוכיחות עובדות אחרות, מהן ניתן להסיק מסקנה בדבר התקיימות העובדות הטעונות הוכחה - ע"פ 1888/02 **מדינת ישראל נ' מקדאד**, פ"ד נו(5) 221, בעמ' 227; ע"פ 6167/99 **בן שלוש נ' מדינת ישראל**, פ"ד נז(6) 577, בעמ' 586-587.

כבר נפסק כי:

"הראיה הנסיבתית על פי טיבה מוכיחה את הנסיבות ולא את העובדה הטעונה הוכחה...הליך הסקת המסקנה המפלילה מהראיות הנסיבתיות הוא תלת-שלבי: בשלב הראשון נבחנת כל ראיה נסיבתית בפני עצמה כדי לקבוע אם ניתן להשתית עליה מימצא עובדתי; בשלב השני נבחנת מסכת הראיות כולה לצורך קביעה אם היא מערבת לכאורה את הנאשם בביצוע העבירה, כאשר הסקת המסקנה המפלילה היא תולדה של הערכה מושכלת של הראיות בהתבסס על ניסיון החיים ועל השכל הישר. המסקנה המפלילה עשויה להתקבל גם מצירופן של כמה ראיות נסיבתיות אשר כל אחת בנפרד אמנם אינה מספיקה לצורך הפללה, אך משקלן המצטבר מספיק לצורך כך; בשלב השלישי מועבר הנטל אל הנאשם להציע הסבר העשוי לשלול את ההנחה המפלילה העומדת נגדו. הסבר חלופי למערכת הראיות הנסיבתית, העשוי להותיר ספק סביר באשר להנחה המפלילה את הנאשם, די בו כדי לזכותו. בית-המשפט מניח את התזה המפלילה של התביעה מול האנטי-תזה של ההגנה ובוחן אם מכלול הראיות הנסיבתיות שולל מעבר לכל ספק סביר את גירסתו והסברו של הנאשם" - ראו ע"פ 9372/03 עמוס פון וייזל נ' מדינת ישראל, פ"ד נט(1) 745, שם בעמ' 753-754.

ראו גם: ע"פ 497/92 נחום (קנדי) נ' מדינת ישראל, (ניתן ביום 24.10.95), פסקה 5; ע"פ 10577/02 שמש נ' מדינת ישראל, פ"ד נח(4) 706, בעמ' 714-715; ע"פ 854/02 אדרי נ' מדינת ישראל, (ניתן ביום 25.3.02).

64. יחד עם זאת, כוחן של ראיות נסיבתיות אינו נופל ממשקלן של ראיות ישירות, ואלו כאלו עשויות לבסס כדבעי הרשעה בפלילים. אלא שלהבדיל מראיות רגילות, כוחן של הראיות הנסיבתיות בא להן לא רק על ידי מבחן 'איכותי' בו השופט בודק את הראיה לגופה, אלא גם לאור כמותן, צירופן זו לזו ובחינתן כמקשה אחת - ע"פ 543/79 אבישי נגר נ' מדינת ישראל, פ"ד לה(1) 113, 140; ע"פ 4656/03 אנטולימירופולסקי נ' מדינת ישראל (ניתן ביום 1.12.04).

65. הסקת מסקנות על יסודה של מערכת ראיות נסיבתיות מושתתת על ההיגיון הבריא, ניסיון החיים והשכל הישר, וכאשר הרכבתן של הראיות הנסיבתיות וחיבורן האחת לשניה מוביל ליצירת פאזל שלם, ממנו מצטיירת מסקנה מפלילה, עובר הנטל לכתפי הנאשם, להציע תרחיש חלופי לאותן ראיות ולעורר ספק סביר באשמתו.

66. הרשעה המבוססת על ראיות נסיבתיות עשויה להתקבל גם מצירופן של כמה ראיות נסיבתיות, אשר גם אם כל אחת מהן בנפרד אינה מספיקה לצורך הרשעה, משקלן המצטבר מגבש תשתית ראיתית מספקת - ראו למשל: ע"פ 411/84 מדינת ישראל נ' לביב, פ"ד לט(1) 293, 302-303.

67. הסברו של הנאשם יוכל להצילו ממסקנה מרשיעה, אם בהסבר האלטרנטיבי שהוא מציע יש, למצער, כדי להטיל ספק סביר בעוצמת הראיות המפלילות של התביעה - ע"פ 1548/02 בן דוד נ' היועץ המשפטי לממשלה, פד"י נו(5) 248, בעמ' 253.

בפסיקה נקבע כי על מנת להעלות ספק סביר, על ההסבר להיות רציני ולא מסופק או מפוקפק ודי אם אפנה בעניין הזה לע"פ 16/82 מלכה נ' מדינת ישראל, פד"י לו(4) 316, שם נקבע כי:

"...לא די באפשרות תיאורטית גרידא, ודאי שלא די בהסבר כושל, מפוקפק או לא אמין. רק הסבר מתקבל על הדעת, או המותיר לפחות ספק סביר, עשוי להיות בו כדי לערער החזקה העובדתית. ולעניין זה יש להבדיל הבדל היטב בין "הסבר מסופק" [...] לבין ספק סביר. הסבר מסופק או מפוקפק מטבעו אינו אמין ולמאומה לא יצלח; שלא כן הסבר, המותיר בלב השופט ספק סביר, העשוי לפעול לטובת הנאשם". (שם, עמ' 316)

68. קיומו של ספק סביר, ככל שהוא נוגע לראיות נסיבתיות מפלילות, משמעו כי ניתן להסיק מן הראיות הנסיבתיות הסבר אפשרי אחר השולל אחריות פלילית ועל כך נאמר:

"כדי לבסס מסקנה מרשיעה על ראיות נסיבתיות, נדרש כי התרחיש העובדתי המפליל יהא התרחיש היחיד המתיישב עם הראיות. לשם כך, כפי שצינו חבריי, יש להעמיד את התרחיש המרשיע אל מול התרחישים האלטרנטיביים ולבחון את ייתכנותו של כל אחד מהם על פי

המארג הראייתי הנסיבתי. רק אם מגיע בית המשפט למסקנה חד משמעית, כי התרחיש המרשיע הוא התרחיש היחיד המתיישב עם חומר הראיות הנסיבתי, פתוחה הדרך להרשעה. יודגש, עם זאת, כי על מנת ליצור ספק סביר אין די בהעלאת תזה עובדתית מזכה קלושה ודמיונית. נדרש, כי התזה העובדתית החלופית תהא סבירה ותהיה לה אחיזה בחומר הראיות (ראו, ע"פ 1888/02 מדינת ישראל נ' מקדאד, פ"ד נו(5) 221, 228, מול האות ג (2002); ע"פ 409/89 מדינת ישראל נ' רוימי, פ"ד מד(3) 465, 471, מול האות ז (1990)). נקודה נוספת שיש להדגישה היא, כי בחינת השאלה האם התרחיש המרשיע מתחייב מעבר לכל ספק סביר מן הראיות הנסיבתיות צריכה להיעשות ביחס לכלל הראיות הנסיבתיות. ייתכן מצב בו לגבי כל אחת מן הראיות הנסיבתיות יהיה בפי הנאשם הסבר בלתי מפליל סביר, אולם הצטברותן של הראיות הנסיבתיות יחדיו תביא למסקנה כי התרחיש המרשיע הוא האפשרות הסבירה היחידה הבאה בחשבון" - ראו ע"פ 4354/08 מדינת ישראל נ' רבינוביץ (ניתן ביום 22.4.10), שם פסקה 2.

69. סבורני כי הראיות הנסיבתיות שהוכחו בפניי משתלבות זו בזו ומאפשרות יצירת תמונה אינטגרטיבית המובילה למסקנה אפשרית אחת, לפיה הנאשם הוא זה שביצע את העבירה המיוחסת לו באישום השלישי.

כמו כן, הגעתי לכלל מסקנה כי הנאשם לא עמד בנטל לסתור את התרחיש ההגיוני היחיד העולה מהמארג הראייתי הנסיבתי, לא סיפק כל הסבר העשוי לשלול את ההנחה המפלילה העומדת נגדו, לא נתן הסבר חלופי למערכת הראיות הנסיבתית, העשוי להותיר ספק סביר באשר להנחה המפלילה אותו, כך למשל כשעומת הנאשם בעדותו בפני עם הראייה הנסיבתית - איכון שיחות (מוצג ת/80), ונאמר לו שהשוד ברח' הפלמ"ח (המיוחס לו באישום השלישי) היה בשעה 15:45 והנאשם מאוכן באנטנה שנמצאת במלון מרום שנמצא ברח' הפלמ"ח בין השעות 15:36 עד שעה 15:39, על זה השיב הנאשם: "אין לי מה לדבר. אני רוצה לסיים את החקירה" - עמ' 17 לפרוטוקול, שורות 9-6. קרי, הנאשם בחר לשתוק ולא לענות על השאלה לגופה.

70. וכעת לעניין שתיקת הנאשם:

סעיף 162(א) רישא לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982 קובע:

"הימנעות הנאשם מהעיד עשויה לשמש חיזוק למשקל הראיות של התביעה וכן סיוע לראיות התביעה במקום שדרוש להן סיוע".

עוד נקבע כי שתיקת הנאשם עשויה ללמד על חששו של הנאשם כי הגנתו עלולה להתמוטט אם תעמוד למבחן החקירה הנגדית.

עמד על כך הנשיא מ' שמגר:

"הנכונות להעיד אינה מבטאת רק פתיחת דרך להשמעת גירסה פלונית בדרך הקבועה בדיני הראיות. מהותה המרכזית של העדות בבית המשפט היא בכך שהיא משרתת את התפיסה המקובלת בשיטת המשפט האנגלו-אמריקאית, לפיה בירור האמת נעשה בעיקר על-ידי מתן האפשרות לחקירה נגדית. משמע, אי מתן עדות מבטא לא רק רתיעה מפני הצגת תיזה כלשהי

בפני בית המשפט, אלא אי-נכונות להציב את התיזה במבחן של החקירה הנגדית" - ד"נ
3081/91 קוזלי נ' מדינת ישראל, פ"ד מה(4) 441, 478).

בהמשך נאמר כי:

"כל שקובעת ההוראה היא כי בנסיבות המתאימות לכך עשויה שתיקת הנאשם לסייע או לחזק את ראיותיה של התביעה, ובהחלט יתכנו מקרים - כפי שכבר קרה לא אחת - בהם ימצא כי לא יהיה זה ראוי ששתיקתו של הנאשם תחזק את חומר הראיות המפליל שנסאף בעניינו. זאת, לאור הכרתנו בכך שיתכנו מקרים בהם שתיקתו של נאשם תהא כזו הנובעת ממניעים תמימים, ולא תצביע על אשמתו..." (שם, פסקה 11).

זאת ועוד גם בע"פ 2132/04 קייס נ' מדינת ישראל (ניתן ביום 28.5.07), דנו בסוגיית שתיקת הנאשם, שם נאמר כי:

"...זכות השתיקה אינה גורעת מהנטל המוטל על כתפי רשויות התביעה להוכיח את אשמת הנאשם מעבר לכל ספק סביר... עם זאת, אינטרס גילוי האמת בהליך הפלילי מורה כי יש לתת ערך ראיתי יחסי לשתיקת הנאשם במשפט, ויחסיות זו מתבטאת בחיזוק ראיות המפלילות את הנאשם בביצוע העבירה. שתיקת הנאשם אינה יכולה לשמש להוכחת עובדה שבמחלוקת מקום שזו לא הוכחה אף לכאורה ביתר הראיות (ע"פ 2831/95 אלבה נ' מדינת ישראל, פ"ד נ(5) 221, 328). לעומת זאת, שתיקתו של הנאשם עשויה להצטרף לראיות אחרות, המצביעות על התקיימותה של עובדה השנויה במחלוקת, כדי להגיע לרמת ההוכחה הנדרשת שלה (רע"פ 1601/91 צרפתי נ' מדינת ישראל, פ"ד מה(3) 408, 409; עניין בן גל, 148, 154). ... מעבר לכל האמור, כלל היסוד היה ונותר כי "הנאשם השותק [...] לבית המשפט נתונה הרשות לפרש את התנהגותו לפי התרשמותו והבנתו" (עניין צוברי, בעמ' 203)"

71. שוב יודגש, כי הרשעה על יסוד ראיות נסיבתיות אפשרית אם המסקנה המרשיעה העולה מהן גוברת באופן ברור והחלטי על כל תזה חלופית כך שלא נותרת כל מסקנה סבירה אחרת - ראו ע"פ 3974/92 אזולאי נ' מדינת ישראל, פ"ד מז(2) 565, 570 (1993); ע"פ 7052/06 יגאלי נ' מדינת ישראל (ניתן ביום 27.4.09).

72. על יסוד כל האמור לעיל, על סמך מכלול הראיות הנסיבתיות שנפרסו לעיל, לצד שתיקתו של הנאשם בעדותו בפניי ואי מתן הסבר חלופי, אני קובע כי המאשימה הוכיחה מעל לספק סביר כי הנאשם הוא זה שביצע את המיחוס לו באישום השלישי, ולפיכך אני מרשיע את הנאשם בעבירה של שוד לפי סעיף 402(א) לחוק העונשין.

73. ראוי לציין כי כעולה מהודעות המתלוננת במשטרה באישום השלישי ואשר הוגשו בהסכמה, הנאשם הפעיל כוח ונקט באלימות כלפי המתלוננת כדי להשיג את הדבר הנגב - הפלאפון, עת דחף אותה בחזה והביא לנפילתה, ולכן התקיימו כלל היסודות הדרושים להוכחת עבירת השוד, הן היסוד העובדתי והן היסוד הנפשי.

סוף דבר:

ז.

74. אני מרשיע את הנאשם בכל העבירות המיוחסות לו באישומים הראשון, הרביעי, החמישי והשישי

עמוד 20

שבכתב האישום המתוקן על סמך הודאתו וכן מורשע בזה הנאשם בעבירות שיוחסו לו **באישומים השני והשלישי** כמפורט לעיל.

ניתנה היום, ח' תמוז תשע"ח, 21 יוני 2018, במעמד הנאשם שהובא ע"י הליווי, בא כוחו עו"ד פארס בריק ובא כוח המאשימה עו"ד אמיר אליאל.